

(8)

Kapitola osmá

POSLEDNÍ SOUD

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 165 – 182, 8. kapitola.

Dne 15. února 1988 v 5:30 ráno bylo ke mně znovu slovo Pána Ježíše Krista řkoucí:

„Dalším důležitým duchovním pojmem, který je značně nepochopen, nesprávně se interpretuje a zkresluje, je pojem posledního soudu. Je mnoho různých variací ve výkladu tohoto pojmu a rozličných mínění o tom, jak se jeho proces odehraje. Všechny výklady procesu posledního soudu jsou obvykle odvozeny z jeho literárního vyličení v Bibli Svaté. A ačkoliv téma posledního soudu může být vystopováno na stránkách celé Bible, zvláště v knize proroka Daniela, nejběžnější výklady se odvozují z toho, co o tom řekl Ježíš Kristus u Matouše v kapitole 24 (celá kapitola) a v kapitole 25 ve verších 31 až 46 a v celé knize Apokalypsy, zvláště však v kapitole 20, verše 11 až 15; a také to, co řekl Pavel v první epištole k Tesalonickým, kapitola 4, verše 13-18, a co o tom pověděl také Petr ve své druhé epištole v kapitole 3 verších 1-10.

Většina křesťanů se domnívá, že doslovné vyličení tohoto procesu, jak je obsaženo ve výše zmíněných biblických textech, plně odráží skutečnost, jak poslední soud bude proveden. Výjimkou z tohoto pravidla je výklad pojetí o posledním soudu Swedenborgův a jeho následovníků na vaší planetě. Ve Swedenborgově pojetí k poslednímu soudu nedochází na vaší planetě, nýbrž ve zprostředkujícím světě neboli, jak to on nazýval, ve světě duchů. On též měl za to, že poslední soud byl zcela ukončen za jeho časů a že byl přímým svědkem jeho průběhu.

Naproti tomu, většina křesťanů i jiných stále ještě trpělivě čeká na doslovné objevení se Pána Ježíše Krista na oblacích spolu s anděly se svými trumpetami na vaší planetě, aby došlo k jejich velkému zadostiučinění a aby se dokázala, že oni měli pravdu a všichni ostatní (co nevěřili v křesťanský literární význam) se mýlili. Utěšují se slovy apoštola Petra, jež jsou zaznamenána ve výše řečené druhé epištole v kapitole 3 verších 3-4, že „ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: „Kde je ten jeho zaslíbený příchod ? Od té doby, co zesnuli otcové, všecko zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.““

Jiný aspekt interpretace posledního soudu byl zjeven v kapitole 3, Principy duchovní metafyziky, v knize prostředníka tohoto přenosu „Čtvero pojmání duchovní struktury stvoření“. V tom pojmání je poslední soud správně považován za cyklický proces, jenž má platnost pro stav a postavení jedince, jedné společnosti, jednoho národa, jednoho lidstva či čehokoliv tohoto druhu, jedné planety, jedné sluneční soustavy, jednoho vesmíru, jedné dimenze, veškerého Stvoření a celého časového cyklu. V té knižičce se správně usuzuje, že jakmile užitečnost jakéhokoliv stavu nebo okolností splní svůj účel a je zcela vyčerpána - ať se to týká života jednotlivce či života v celém časovém cyklu, nastává jeho poslední soud, kdy všechny aspekty životního projevu jsou pečlivě zváženy a posouzeny, načež dochází k tomu, že do jsoucna a bytí vstupují

pro všechny účastníky nové okolnosti a nový stav. Tenkrát se předpokládalo, že tento proces se bude odehrávat na věky věčné.

To, co se Bible Svatá ve svém doslovném smyslu snaží naznačovat s ohledem na toto téma, je, že každý je souzen podle kvality a obsahu svého duchovního stavu a jak kdo projevoval a užíval všechny své schopnosti, dary a talenty a jaké záměrné a motivační faktory byly pohonnou silou v jednotlivcově chování, postojích a vztazích. V tomto nejzazším smyslu - v duchu tohoto posledního pojmání tohoto procesu - není poslední soud nic jiného než ohodnocení toho faktu, který určuje, do jaké míry nějaký jedinec či veškerý časový cyklus projevil, zpřítomnil a uskutečnil ten aspekt duchovnosti a Boží přítomnosti v něm, jimiž byl nadělen Nejvyšším.

Jde zde o to uvědomit si, že každá sentientní entita nosí v sobě zcela jedinečný, úplně unikátní a neopakovatelný aspekt Pána Ježíše Krista (dříve Nejvyššího). Kvalita, obsah a kvantita toho aspektu se nekonečně různí od jedince k jedinci. Každý nositel takového aspektu či elementu, jímž žije a funguje, je plně zodpovědný za jeho správné využití, zpřítomnění, uskutečnění a projevení. Protože je tento aspekt vypůjčen, je to něco, co patří někomu jinému, ten, komu byla poskytnuta tato půjčka či tento dar, plně ji musí vyúčtovat. Že tomu tak je, lze vidět z podobenství o talentech, proneseném Ježíšem Kristem a zaznamenaném ve většině evangelií. Podívejte se na příklad do Matouše 25:14-30. Návrat pána či majitele peněžních darů znamená poslední soud, který určí, jak tyto dary byly využity či užity, nebo zneužity či nevyužity, nebo úplně zanedbány a ponechány neužity, jak to bylo v případě líného služebníka, jenž pánův talent zahrabal do země. Z tohoto podobenství je zřejmé, jak doslovný výklad biblických výrazů je zavádějící v tom, že neodráží pravou duchovní skutečnost této ani jiné duchovní otázky.

Ve Swedenborgově interpretaci pojetí posledního soudu omyl nebyl v tom, že Swedenborg fakticky byl svědkem posledního soudu, nýbrž v závěru, který vyvodil z těch událostí. V základě došel k dvěma chybným závěrům: První byl v tom, že poslední soud může proběhnout pouze v mezisvětě duchů, neboť je to svět vyrovnávání. Jenom ve stavu vyváženosti pravý soud může se uskutečnit. Předpoklad o potřebě vybalancování je správný. Myslet, že se omezuje jen na mezisvět duchů, je nesprávné. Je pravda, že intermediální svět souvztáhí s principy vyváženosti, a že každý po zanechání svého hmotného těla a po prožití vlastního posledního soudu čili po složení účtů z toho, jak použil propůjčený dar života během svého životního údobí - musí se objevit v tom mezisvětě nejdříve. Avšak toto se týká pouze soudu individuálního života, nikoliv života planety, galaxie, vesmíru, multivesmíru či časového cyklu.

Za druhé se Swedenborg domníval, že poslední soud, jehož byl svědkem, byl tím pravým konečným posledním soudem a že vše, co o něm bylo v Bibli Svaté předpověděno, se naplnilo a že jiný soud již nebude. Jak již bylo uvedeno v knize „Hlavní ideje Nového zjevení“, kapitola XIII, stránky 208-210, to, čemu Swedenborg byl svědkem, bylo jenom jedním aspektem soudu, k němuž došlo v určité oblasti mezisvěta a který byl vykonán nad původci a udržovateli Temných věků na vaší planetě i v tom mezisvětě.

Proces posledního soudu se projevuje v mnoha formách a v mnohých aspektech a dochází k němu čas od času ve všech dimenzích a sférách Stvoření a zóny vymístění, a to s použitím takových způsobů a prostředků, které odpovídají té které jednotlivé dimenzi, sféře, místu, stavu a podmínkám atd. Díky tomuto důležitému pravidlu bude se obsah a proces posledního soudu lišit od jednoho místa k druhému, od jednoho stavu k druhému, podle jednotlivých světů, jednotlivých osob, od jednoho cyklu času

k druhému časovému cyklu atd. Takovéto chápání posledního soudu dosud nikdo nikdy nepostřehl (až do dneška nebyla na to vhodná doba) a zjevuje se zde poprvé.

Máme tu vlastně dva extrémní výklady konceptu posledního soudu: První je doslovný výklad křesťanů, omezující se pouze na vaši planetu a na viditelný fyzický Vesmír. (Lidští tvorové nevědí, že to, co vidí, není pravým vesmírem, nýbrž něčím jiným.) Nebere vůbec v úvahu duchovní ani intermediální svět. Naproti tomu, druhý náhled omezuje poslední soud na duchovní dimenzi světa duchů, zanedbává jiné rozměry a zónu vymístění.

Třetí názor, který je uveden v knížce „Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření“, mluví o posledním soudu ze stanoviska jeho neustálého průběhu na všech lokálních i globálních prostranstvích jsoucna a bytí. Vzaty dohromady, všechny tři názory mají něco do sebe a do určité míry odrážejí skutečnost i proces posledního soudu.

Co se týká prvního náhledu, je jeho doslovná interpretace samotného procesu zavádějící. Pravdivé v tom názoru je to, že k poslednímu soudu musí také dojít na vaši planetě, ve vaší vlastní lokalitě, jako součásti soudu obyvatel zóny vymístění, přesně tak, jak je tomu na jakékoliv jiné planetě ve Stvoření. Jak jinak byste mohli interpretovat fakt, že slunce v nějaké sluneční soustavě ve vaší či jiné galaxii v určitém časovém bodě exploduje, stane se něčím, čemu astronomové říkají „nova“ nebo „supernova“, zhroutí se a vyhladí v tomto procesu všechny kolem něho se otáčející planety (nacházejí-li se v dostatečné blízkosti) ? Toto je formou posledního soudu té které sluneční soustavy.

Podle druhého názoru je duchovní výklad posledního soudu správný. Poslední soud musí se konat i na duchovní úrovni jednotlivcova jasného vědomí a ve stavu a na místě vyváženosti. Avšak omezit jeho průběh pouze na tento aspekt je též zavádějící. Podle třetího názoru je globální a lokální interpretace posledního soudu správná. Není v tom výkladu žádná zavádějící percepce. Nicméně není úplná. V době, kdy ten výklad byl prezentován, nebylo ještě vhodné vědět či zjevit další aspekty procesu posledního soudu.

Jsou určité jiné aspekty procesu posledního soudu, které mají co dělat výjimečně s aktivací a životem negativního stavu. Jak si můžete vzpomenout z výše připomenutého podobenství o talentech, dostali tři sluhové peníze. První služebník představuje veškerý duchovní svět neboli tu nejnižší úroveň Stvoření. Druhý služebník reprezentuje celý intermediální svět čili vnitřní úroveň Stvoření. A třetí sluha představuje všechn přírodní svět čili zevnější úroveň Stvoření, kde byl započat negativní stav. Důvod, proč třetí služebník reprezentuje veškerý přírodní čili fyzický svět ve Stvoření - ačkoliv ne všichni v tom světě se účastnili v procesu aktivace negativního stavu - je pro zdůraznění: pouze na té nejzevnější úrovni Stvoření smí a může být negativní stav aktivován.

Věru uvědomit si toto je nesmírně důležité. Má se to všem vtisknout do paměti, aby se tak zabránilo vzniku šeredného názoru, že by negativní stav mohl započít v nějakém jiném stupni nebo na jakékoliv jiné úrovni ve Stvoření. Ve skutečnosti třetí sluha, ten líný a neřestný, představuje celou zónu vymístění. Druhý služebník fakticky nepředstavuje jen intermediální, ale celé pozitivní postavení fyzického či zevně - přírodního světa, jenž je opanován pozitivním stavem. Podobenství naznačuje, že užívání darů života, které poskytují náležitě duchovní principy, bylo odmítnuto třetím sluhou. Než by to použil pro svůj duchovní růst, schoval či zahrabal třetí služebník ten talent do země. Vnitřní smysl této symboliky obsahuje informaci o procesu aktivace

negativního stavu. „Skrýt talent v zemi“ označuje vzít všechny správné duchovní principy a zapečetit je v nádobě, takže se znemožní jejich plný dosah a vliv na jednotlivcův život. Odstraní-li nebo skryjete-li tyto principy, co vám jiného zbude ?

Pokud tyto principy jsou v pozici otevřenosti a dominance, nemůže negativní stav být aktivován. Prvním krokem v tomto procesu je jejich velmi důkladné ukrytí. Záměr skrytí a skutečný proces jejich ukryvání je procesem aktivace negativního stavu. Ten, kdo to dělá, stává se „daremným“ a „líným“. „Daremný“ má vztah ke zlům a „líný“ - k nepravdám. Automatickým důsledkem takového činu jsou stavy zla a falzifikace. Tu máme negativní stav.

Avšak duchovním principem zde je to, že ať jsou činy jakékoliv, musí se vyúčtovat a nést za ně odpovědnost. Jinak taková činnost by neměla žádný smysl a nehodila by se jako něco, z čeho se lze poučit. Zpětná vazba je podstatnou částí toho procesu. Ale kdo bude posuzovat jejich následky ? Jenom pramen opravdového života a všech daní a talentů je schopen je soudit spravedlivě a objektivně. Pán Ježíš Kristus je jediným zdrojem života a všech darů a talentů. A proto jenom Pán Ježíš Kristus může předsedat u posledního soudu ve všech jeho formách a aspektech. Příběh se třetím sluhou naznačuje, že jednou dostali někteří lidé tento dar života a všechny vhodné nástroje, talenty a obdarování potřebné pro jeho vyvíjení a uskutečnění. Avšak rozhodli se použít ten život pro zcela jiný účel, pro něco, k čemu jim dán nebyl. Jakmile odmítli a pohřbili pravé duchovní principy života, nevyhnutelně zahájili trend, oponující proudění opravdového života. Protože život právem patří Pánu Ježíši Kristu - ježto nikdo nemá život ze sebe, v sobě a sám sebou - pouze Pán Ježíš Kristus může soudit ty lidi, kteří se dopustili zmíněného činu.

V obecném smyslu znamená poslední soud proces celkového ohodnocení jakéhokoliv stavu, místa, podmínek, chování, postojů, životního stylu nebo cokoli, co máte a co vyčerpalo svou užitečnost a co nemůže déle sloužit ospravedlnitelnému cíli. Ve chvíli, kdy to nastane, určí se, jak lze ospravedlnit pokračování takovéto situace. Jak víte, ospravedlnění jakéhokoliv jsoucna a bytí je určeno užitečností, jakou prokazuje pro dobro veškerého Stvoření. Když se jejich užitečnost vyčerpá, pak se musí ukončit a nahradit něčím, co požadovanou užitečnost nabízí. Kvalita, obsah, kvantita a míra vyplnění určí osud všech těch, kdo demonstrovali a obrazně ukázali, jak vypadá taková užitečnost. Po skončení jejich poslání sami určí, co obdrží jako odměnu či odplatu a jaké bude jejich postavení v rámci příštího kroku jejich užitečného úsilí.

Ve smyslu tohoto obecného definování posledního soudu každý bez výjimky či vyloučení - ať je pozitivní či negativní povahy - podléhá poslednímu soudu v té samé chvíli, kdy splnil mu předepsaný úkol. V tomto ohledu není poslední soud událostí, která se stane jednou za život nebo jedenkrát za věčnost. Probíhá v každé době, na všech místech, za všech okolností, stavů a ve všech dimenzích. A jelikož multivesmír a každý časový cyklus se udržuje duchovní kvalitou sentientní mysli, pak kdykoliv sentientní mysl prochází procesem posledního soudu na úrovni multivesmíru či cyklu, podléhá poslednímu soudu také ten multivesmír i ten cyklus času.

Takže procházejí posledním soudem NEJEN sentientní entity, ale i patřící jim prostředí se vším, co je částí toho prostředí, ježto odráží kvalitu a užitečnost svého panujícího stavu. Proto se prostředí sentientních entit v době posledního soudu hroutí nebo mizí z jejich vědomí provždy. Toto se projevuje tak zvanými kataklyzmatickými událostmi, pozorovanými ve viditelném Vesmíru (antivesmíru).

Ve smyslu více specifickém je poslední soud procesem vyvážení mezi tím, co nazýváte silami dobra, a tím, co jsou síly zla, a to za účelem neustálého udržování dostupu ke všemožným výběrům.

Kdykoliv dochází k vychýlení rovnováhy a život se svobodou výběru je ohrožen, zakročí Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista tím, že uspořádá pozici sil takovým způsobem, že dojde k obnovení těchto životně důležitých duchovních svobod. Zmíněné znovuspořádání má podobu posledního soudu a je prováděno jako proces navštívení. Na vaší planetě takové navštívení či poslední soud probíhá ve formě masivních katastrof: Hromadná světová válka způsobí přesun miliónů lidských tvorů z vašeho světa do nějakého jiného světa či dimenze, kde jich je třeba pro vyvážení převrácených duchovních poměrů. V menším měřítku projeví se to leteckými nehodami či jinými druhy nešťastných nehod, kdy stovky, ba tisíce lidí jsou zabity nebo zahynou. Všechny tyto události jsou výsledkem navštívení a posledního soudu pro ty lidské tvory, kteří hynou na fyzické rovině.

Tento aspekt posledního soudu je po většině viděn jako něco negativního, jelikož nevyváženost je vždy zapříčiněna negativním stavem. Pozitivní stav je vyrovnanost sama a nevyžaduje žádná taková navštívení. Negativní stav je však díky samé své povaze ve stavu neustálého válčení s pozitivním stavem, snaží se vyvést jej z rovnováhy. Jsouc nevyváženost sama vnucuje negativní stav svůj životní styl každému, kdo se octne v jeho blízkosti. Převažuje-li počet tak ovlivněných lidí, pak dochází ke ztrátě rovnováhy. To ohrožuje stabilitu Stvoření, což vyvolá nutnost navštívení, které obnoví tu stabilitu.

Proces tohoto aspektu posledního soudu se projevuje jako prostá změna blízkosti pozitivního stavu vůči stavu negativnímu. Pán Ježíš Kristus to zařídí tak, že tato blízkost se dočasně stane těsnější. Do porušené oblasti se vylévá velké množství Božské lásky a Božské moudrosti. Tento proces se nazývá navštívením. Na mnohé lidské tvory působí tento proces falešným dojmem, že Bůh je příčinou těchto událostí. Nazývají to aktem Božím a tak to zaznamenávají v soudních spisech. Ve skutečnosti však Bůh - nyní zvaný Pán Ježíš Kristus - nikdy nemůže být příčinou takových věcí. Děje se zde to, že zintenzívněná přítomnost Božské lásky a Božské moudrosti při svém proudění do problematického místa odhaluje zlo negativního stavu v té oblasti a vyvolá nutnost odplaty inherentní samotné povaze negativního stavu přesně tak, jak podmínky pro odměnu jsou inherentní povaze stavu pozitivního. Takže není to Bůh, kdo je trestá (neposílá jim přece nic jiného než lásku a moudrost), nýbrž jsou to oni, kdo vyvolají toto potrestání následkem přebývání v negativním stavu a ztotožněním se s ním. V případě pozitivních lidí, kteří byli účastni nešťastné nehody, se stane, že taková událost vyvolá proces odměňování za to, že byli ochotni přijmout od Pána Ježíše Krista poslání v negativním stavu a splnit jej v době té katastrofy.

Z hlediska vaší planety přicházejí tato navštívení bez vědomí účastníků podobných událostí. Nicméně, až přijdou na shromáždění v mezisvětě duchů, bude otevřena jejich paměť a poznají jasně, jak bylo nezbytné to, co se s nimi událo. V tu chvíli je, vykonán jejich poslední soud. V tomto ohledu, aby poslední soud byl spravedlivý a poctivý, musí dojít k plnému otevření paměti a k odstranění nevědomých duševních procesů. Toto je první akt posledního soudu. Nikdo nemůže být souzen, aniž se nejdříve seznámí s úplností svého stavu a s obsahem celé své mysli.

Pokud však existuje negativní stav, je pro jeho členy právě tento stav nevědomosti a nevědomých duševních pochodů pravým životním stylem. Proto, aby se udržela rovnováha, jsou pomocí takových periodických navštívení dopraveni do

intermediálního světa, kde nevědomé procesy zmizí a jejich paměť se všemi vzpomínkami je otevřena. V tomto stavu pak mohou být souzeni. Díky tomu faktu, že jenom Pán Ježíš Kristus je schopen otevřít jejich paměť a eliminovat jejich nevědomé duševní pochody, vypadá to tak, jako by Pán Ježíš Kristus osobně soudil tyto lidi. Ve skutečnosti však jsou to samy jejich paměti a jejich činy, které působí v roli soudce, poroty a popravčího - použije-li se v popisu tohoto procesu rčení vašeho jazyka.

Po dobu svého pobytu v zóně vymístění a na vaší planetě a pokud negativní stav existuje v aktivní dominující podobě, lidští a různí jiní tvorové sídlící v zóně vymístění nemohou mít určitý druh své paměti ani nevědomé duševní pochody nikdy otevřeny. Bylo by to v rozporu s přirozeností negativního stavu, který musí být odhalen na prvním místě. Otevření některých pamětních zásob a přeměnění nevědomých procesů na vědomé v jejich plném rozsahu během pobytu v zóně vymístění a na vaší planetě, způsobilo by takovou úzkost, že ti, co by se zdržovali v blízkosti té které osoby, i sama ta osoba, by nemohli přežít ani zlomek vteřiny. Útok negativních sil vůči takové osobě, jež by se octla díky zmíněné skutečnosti v nesouladu s povahou a zákony negativního stavu, byl by tak strašlivých rozměrů, že by ta osoba i všichni v jejím okolí byli rozdraceni na padrť a nezbylo by z nich nic. Vlastně tedy, v určitém smyslu, skrývání pamětního obsahu a udržování nevědomých procesů slouží jako ochrana proti tak příšernému osudu. A toto je důvodem, proč za nyní existujících okolností na vaší planetě k přímému poslednímu soudu dojít nemůže. Namísto toho dochází k němu nepřímou v podobě výše popsaných navštívení, kdy nutný počet lidských tvorů je vyzvednut z vaší planety a přemístěn do intermediálního světa. Tam se jejich paměti postupně otevírají a nevědomé procesy zvolna eliminují, a tak mohou přestát svůj osobní poslední soud.

Tedy tento proces a aspekt posledního soudu učinil na Swedenborga dojem, jako by poslední soud vždy probíhal v mezisvětě duchů, a že byl ukončen za jeho časů. Posoudíte-li průběh posledního soudu, jaký byl a je nyní ve vašem světě, pak Swedenborgovo vnímání bylo správné. Nesprávnost vjemu je zřejmá - jako i v mnoha jiných závěrech - když se to považuje za stav permanentní. Má se za to, že tak tomu bude vždy, a že místo posledního soudu bude či dosud bylo vždycky v mezisvětě duchů. Mylnost tohoto závěru jako i jiných úsudků se může přičíst doslovné interpretaci údajů v Bibli Svaté. Je zajímavým postřehem, když se zde poznamená, že ačkoliv Swedenborg byl první, komu bylo dáno poznání a zjevení o vnitřním, duchovním smyslu Bibli Svaté, v tomto ohledu se přece zmýlil, posoudiv některé její výrazy doslovně. Dospěl k názoru, jako všichni křesťané do tohoto dne, že když jednou lidé jsou odsouzeni či sami sebe odsoudí k pobytu v pekle, pak tam zůstanou věčně. Nijaká moc, situace, žádné okolnosti nebudou nikdy s to je vytrhnout z pekel. V tomto případě, protože pekla chtějí být navěky, skryté vzpomínky, neznalost a nevědomé procesy by byly také navěky. Ale protože lidé z pekel byli již souzeni v mezisvětě a protože výsledkem tohoto soudu bylo jejich zavržení na věčnost, žádný jiný poslední soud se nemůže již konat. Ovšem s tímto druhem logiky není vůbec těžko dospět k podobnému názoru.

Co však všem těmto lidem ušlo, bylo to, že negativní stav nepovstal v Absolutním stavu. Proto nemůže mít absolutní hodnotu. Jenom něco obsahující v sobě absolutní atribut v relativním postavení, jak je tomu se sentientními entitami, může a smí zůstat navěky. Pokud si vzpomínáte, povstal negativní stav v relativním stavu. A ačkoliv lidé, co způsobili jeho vznik, musí žít navěky, jejich výrobek nemůže trvat provždy, neboť nic do něho nepřišlo z Absolutního zdroje. Pekla jsou ztělesněním negativního stavu. Proto se jejich užitečnost musí vyčerpat a všichni tvorové i lidé v pekle musí čelit dalšímu poslednímu soudu, jenž zahrnuje celý časový cyklus, v němž negativní stav

měl povoleno dosíci svého plodného dozrání. V tomto aktu spočívá třetí význam posledního soudu, o němž mluví Bible Svátá.

Ve třetím významu posledního soudu se popisuje proces, v jehož průběhu veškerý negativní stav, všichni členové pekel, ostatní část zóny vymístění a vaše planeta se budou hodnotit a soudit, aby se určilo, jaké další ospravedlnění, pokud nějaké vůbec existuje, by bylo pro pokračování jsoucna a bytí negativního stavu. Je tu ještě nějaký užitek, který by mohl negativní stav představovat pro Stvoření ? Protože nic takového se již nenajde, bude negativní stav natrvalo deaktivován a zrušen. Všechna pekla a všechny jiné oblasti zóny vymístění budou navěky uzavřeny. Dojde k výkonu poslední, konečné volby. Současně členové pozitivního stavu - po tom, co poznají o negativním stavu vše, co je jen možno - provždy odmítnou nápad zvolit si popření toho pravého životního zdroje, opravdových duchovních principů a, což je nejzávažnější, pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista. A když jednou nastane úplné poučení o tom, co se nikdy nemá volit, a učiní se volba nikdy neučinit takovou volbu, takováto idea, která potřebuje neustálé vypuzování do zóny vymístění, se déle nebude považovat za nutnou podmínku v myslích sentientních entit. Jednou je ten výběr učiněn, idea sama o sobě vyčerpá svou užitečnost a bude eliminována. V tom okamžiku zóna vymístění přestane existovat.

Pamatujte si, prosím, že život zóny vymístění se udržuje tou ideou, jež je neustále odmítána pozitivními entitami, jak se vyučuje lekcím o povaze negativního stavu. Touto ideou se veškerý negativní stav živí, přivlastňuje si její život, a tím ji učinil esencí a substancí samého svého jsoucna a bytí. Jak vidíte, to, co pozitivní stav odhazuje, stává se životem negativního stavu. Copak se stane, až nebude již déle docházet k odhazování, protože sama idea již se nebude vyskytovat ? Konec konců, proč by se to mělo ještě dít, když všechna ponaučení, týkající se nesprávných výběrů, byla úspěšně absolvována a naposledy byla učiněna volba, že taková představa již nikdy nepříjde na mysl ? Udržovat takovou ideu při životě by bylo mrháním a marným, neúčinným podnikáním. Její zachování by nesloužilo žádnému pozitivnímu užítku.

Zde je čtvrtý aspekt posledního soudu. Je to kladný aspekt, jenž má co dělat s pozitivním stavem a veškerým Stvořením. Jde o poslední soud nad nynějším časovým cyklem. V tomto spoluoznačení je poslední soud proces, v jehož průběhu všichni členové pozitivního stavu učiní konečný, životně a osudně nejzávažnější výběr ze všech ohledně té představy, že mohou kdykoliv odmítnout opětovat Lásku a Moudrost Pána Ježíše Krista, považovat Ho/Ji za pravého a jediného Boha, Jediného Nejvyššího Nedělitelného a považovat Ho/Ji za svého Stvořitele a Jeho/Její duchovní principy za pravdivé a jediné zdroje života. Byla to tato představa, kvůli níž bylo dovoleno aktivovat negativní stav v rámci přítomného časového cyklu. Aby se mohlo rozhodnout, zda se má či nemá zvolit uskutečnění takové ideje, jako vitální a fundamentální předpoklad jejich svobody bylo nutno povolit zobrazení všech důsledků, výsledků a následků takové volby pomocí živých příkladů v podobě všech účastníků negativního stavu. Jakmile jim budou známy odpovědi o této záležitosti v nejplnějším, nepronikavějším a nejvíce vyčerpávajícím stupni, pak dojde k poslednímu soudu na všech úrovních, stupních, ve všech oblastech a sférách veškerého Stvoření, zóny vymístění a planety Nula, jakožto i celého časového cyklu, v němž se vše toto mělo odehrát.

Po tomto důležitém poučení a po provedení poslední volby navěky eliminovat takovou představu nebude pokračování přítomného časového cyklu již odůvodnitelné, ježto nebude sloužit žádnému užítku. V tu chvíli se celý multivesmír zhroutlí, všechna slunce explodují, stanou se tím, co je známo v astronomii jako supernova - a veškerá hmota

se svine do sebe. Po ukončení tohoto aktu a po té, co všechny aspekty časového cyklu budou náležitě ohodnoceny a posouzeny, vejde od jsoucná a bytí Nový cyklus času a zrod Nového multivesmíru vstoupí do svého jsoucná a bytí. A toto je to, čemu se říká poslední soud.

„Je však několik dodatečných bodů, které je nutno zjevit o posledním soudu.“

(1)

Jedním z mnoha nejzákladnějších a nejvíce závažných důvodů, proč Nejvyšší získal hmotné tělo Ježíše Krista, vpojené do celku Jeho/Její povšechné přirozenosti, kdy se stal plností Pána Ježíše Krista, bylo umožnit bezprostřední zkušenost prožití povahy zóny vymístění a povšechnost přirozenosti negativního stavu. Maje k dispozici tuto novou přirozenost, může Pán Ježíš Kristus být osobně přítomen bez jakéhokoliv zprostředkování na jakémkoliv místě zóny vymístění a může tak intimně poznat, jaká je situace negativního stavu v každém okamžiku a místě. Jak jistě víte, před tím mohl Nejvyšší být přítomen v negativním stavu jen za pomoci prostředníků, aby se tak zabránilo totálnímu vyhlazení členů negativního stavu.

A toto je situace, která se má považovat za nesmírně závažnou pro spravedlivé a objektivní hodnocení a také pro ocenění okolností negativního stavu v samém jeho prameništi i místě. Pán Ježíš Kristus by nemohl soudit negativní stav spravedlivě, objektivně a poctivě, kdyby neměl s ním přímou, osobní zkušenost a kdyby nebyl zakusil přímo a osobně dosah zel a nepravd negativního stavu. Vždyť nic z takového zážitku o negativním stavu před inkarnací Ježíše Krista na vaší planetě v Nejvyšším neexistovalo.

Aby tedy byl nestranným soudcem negativního stavu, zvolil Nejvyšší ze Své svobodné vůle a volby získat z první ruky zkušenost života negativního stavu. Takže vzal na Sebe fyzickou formu pomocí procesu, jak byl popsán v druhé kapitole této knihy, formu, jakou zfabrikovali pseudotvůrci z elementů zel a nepravd; odhodlal se tak plně zakusit negativní stav od nejnižších pekel až do nejzevnějšího stupně jeho přírodního stavu - vaší planety. Povšimněte si, prosím, že Nejvyšší potřeboval sledovat obrácený postup, tak přirozený stavu negativnímu. Jak již víte: Zatímco v pozitivním stavu každý začíná svou cestu v tom nejnižším stupni a šíří se směrem ke stupni nejzevnějšímu, v negativním stavu vše začíná v nejzevnějším stupni a pak se šíří k tomu nejnižšímu niternému stupni. Musel tedy Nejvyšší začít s vaší planetou, jež reprezentuje to nejzevnější negativního stavu, a odtud postupně se ubírat přes všechny úrovně zóny vymístění, až dorazil k nejnižším peklům pseudotvůrců (jejich nejnižší oblasti).

Jiným důvodem pro tuto obrácenou proceduru byl fakt, že v Ježíši Kristu se muselo mnoho přizpůsobit a změnit, než mohl vstoupit do nejnižších neboli nejnižších úrovní negativního stavu. V tomto ohledu má se začít s nejzevnější záporností, jež nemá tak zhoubný dosah, a pomocí modifikací a adaptací postupovat zvolna směrem k více niterným či nižším stavům negativity. Tímto procesem tedy Nejvyšší, ve formě Ježíše Krista, byl schopen zakusit všechny úrovně negativního stavu z první ruky.

Poslední soud by nikdy nemohl nastat, kdyby Pán Ježíš Kristus tuto zkušenost neměl z první ruky. Bez této zkušenosti by nemohla existovat žádná báze, z níž by se odvodil absolutní závěr o negativním stavu a o dalším odůvodnění jeho jsoucná a bytí. Pamatujte si, prosím, že pouze z pozice absolutního stavu, jenž má znalost o všem a o čemkoliv v absolutním smyslu, může se udělat spravedlivé rozhodnutí. Jak víte, jen Pán Ježíš Kristus je absolutní. Proto jenom On/Ona může být pravým Soudcem všeho

a všech. Ale jak můžete něco či někoho soudit, nemáte-li přímou znalost o tom, co soudíte ?

Konec konců, Nejvyšší neobsahoval v Sobě nic z negativního stavu zkušenostně. Znalost vždy byla z druhé ruky přes Jeho/Její duchovní přítomnost v lidech, kteří vyvolali, aktivovali a udržovali negativní stav. Zkušenostní znalost těchto věcí je značně ohraničená díky inherentnímu omezení relativních bytostí, žijících v negativním stavu. Z té pozice nemůže se čerpat žádná absolutní vědění. A není-li k dispozici taková znalost, pak k žádnému poslednímu soudu nemůže dojít.

Základní duchovní princip posledního soudu je v tom, žese může konat či vykonat jenom z pozice absolutní znalosti toho, co se soudí.

Z toho důvodu Nejvyšší se musel vtělit do negativního stavu, projít všemi jeho úrovněmi, oblastmi a sférami, z první ruky získat zkušenostní znalost o negativním stavu a stát se Pánem Ježíšem Kristem. Jak jste si povšimli, jsou slova „zkušenostní znalost“ zdůrazněna. Poukazuje se na ten fakt, že Nejvyšší, jsa absolutním, měl pouze teoretickou znalost o povaze negativního stavu. Avšak taková znalost není dostatečná pro konání spravedlivého a náležitého soudu, neboť postrádá nejdůležitější atribut - v čem spočívá intimní pocit přímého, osobního a soukromého kontaktu s negativním stavem, nikoliv jen pomocí zprostředkování ?

Nyní se již negativní stav nemůže ničím bránit, protože taková zkušenost je přímo k dispozici Pánu Ježíši Kristu. Povšimněte si, prosím, že v evangeliu Matouše, kapitola 25, verš 31, je řečeno: „AŽ přijde Syn člověka ve Své slávě a všichni svatí andělé s Ním, posadí se na trůnu Své slávy.“ Jak vidíte, slova „Syn člověka“ jsou použita pro zdůraznění Jeho/Její zkušenosti negativního stavu a lidských aspektů Jeho/Její Božské přirozenosti, což se zde nazývá „ve Své slávě“. Být ve Své slávě znamená být v povšechnosti veškerých Božských stavů a Podmínek s plnou inkorporací a fúzí lidských aspektů, které Ježíš Kristus přinesl se Sebou po Svém odchodu z vaší planety. „Trůn Jeho slávy“ označuje úspěšné zakončení procesu fúze toho těla - masa a inkorporaci všech bezprostředních zkušeností o negativním stavu do povšechnosti Přirozenosti Nejvyššího. Z této pozice nyní může soudit veškerý negativní stav. Plným inkorporováním té zkušenostní znalosti do Absolutního stavu poznal Pán Ježíš Kristus negativní stav absolutně. Teď tedy může a taky bude, až nastane pravý čas, konat poslední soud.

(2)

Pojetí posledního soudu, jak uvedeno shora, vyžaduje, aby na konci jednoho časového cyklu probíhal simultánně na všech úrovních jsoucna a bytí. Ježto v tomto časovém cyklu má svou existenci zóna vymístění, též negativní stav a jeho členové, bude se konat poslední soud souběžně taky nad veškerým negativním stavem i zónou vymístění.

Princip posledního soudu stanoví, že může být vykonán jenom z pozice Absolutního stavu a přitom za osobní - tváří v tvář přítomnosti Absolutního soudce - Pána Ježíše Krista. Takže vyžaduje to, aby Pán Ježíš Kristus se objevil simultánně a současně na všech úrovních, stupních, ve všech sférách a oblastech Stvoření, zóny vymístění a planety Nula za účelem vyvolání stadia posledního soudu. Nikdo jiný jej nemůže spustit. Kdyby však Pán Ježíš Kristus neměl to fyzické lidské tělo - maso, jež si přivlastnil pomocí fúze, Jeho vstup do negativního stavu by znamenal okamžité vyhlazení všech v negativním stavu včetně veškeré zóny vymístění i planety Nula.

Ale buďte si vědomi tohoto důležitého duchovního faktu: Jeho/Její objevení se v pozitivním stavu, aniž by měl formu Pána Ježíše Krista, jsa ve Svém Absolutním stavu, by bylo rovněž tak smrtelné, jak Jeho/Její objevení se ve stavu negativním. Pamatujte si, že nikdo ani v pozitivním stavu není absolutní. Proto nikdo nemůže přežít absolutní přítomnost Absolutně jediného. A přece princip posledního soudu vyžaduje tuto Absolutní přítomnost.

Fyzické tělo - maso lidských tvorů, vpojené do Nejvyššího, nyní Pána Ježíše Krista, umožňuje toto objevení se v absolutním smyslu. Takže Pán Ježíš Kristus se může objevit simultánně a synchronně, zároveň a ve stejné rozeznatelné a vnímatelné formě na kterémkoliv místě, v jakémkoliv stavu a za jakýchkoliv podmínek ve Svém Absolutním stavu, bez jakéhokoliv nebezpečí pro kohokoliv. Toto je dalším velkým tajemstvím velké přeměny Přirozenosti Nejvyššího do plnosti Pána Ježíše Krista, což vše výše uvedené umožňuje. Předvídaje tuto událost, Pán Ježíš Kristus před samým odchodem z vaší planety prohlásil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi“ (Matouš 28:18). Není nikde žádné jiné moci mimo moc Pána Ježíše Krista. Z pozice této moci může Pán Ježíš Kristus provádět poslední soud.

Před ukončením tohoto procesu docházelo k odehrávání jiných aspektů posledního soudu v mezisvětě. Na vaší planetě, v ostatní části zóny vymístění a v peklech probíhala tato forma posledního soudu jako výše popsaná navštívení. Avšak skutečný poslední soud, závěrečný soud nad celým časovým cyklem, se nemůže omezit pouze na jednu dimenzi, oblast, úroveň či jeden svět. Musí být všezahrnujícím. Jinak by příští cyklus času nemohl dojít svého plodného dozrání. Nutnost osobního objevení se Pána Ježíše Krista ve všech světech zóny vymístění, ve všech peklech i na vaší planetě je podmínkou pro konečnou eliminaci negativního stavu. Jenom Pán Ježíš Kristus může provést a taky provede eliminaci negativního stavu, protože jen On/Ona zná nyní negativní stav v absolutním smyslu.

Další časový cyklus nemůže začít, pokud negativní stav nebude zrušen, ježto mu bylo povoleno vzkvétat pouze v rámci jednoho časového cyklu. V tom byl slib Pána Ježíše Krista, učiněný před veškerým Stvořením, než negativní stav byl aktivován. Slib daný v Absolutním stavu má absolutní hodnotu a závažnost. Nemůže být porušen. Jinak by se zrušila absolutnost jeho stavu.

(3)

Proces konečné fáze posledního soudu nad tímto časovým cyklem proběhne ve stavu neutrálnosti. Jak si pamatujete z výše řečeného, jednou z důležitých podmínek pro spravedlivý poslední soud je otevření a přístupnost všech pamětí, jakožto i zrušení nevědomých procesů. Vždyť to je povahou a životem negativního stavu být právě něčím takovým. A toto je důvodem, proč je nutná bezprostřední přítomnost Pána Ježíše Krista v negativním stavu. Tím procesem a skrze toto tělo - maso (pamatujte si, že to tělo bylo sestrojeno z elementů negativního stavu), bude Pán Ježíš Kristus moci odstranit ty podmínky negativního stavu, dokořán otevřít jejich paměti, zrušit nevědomé duševní procesy a stav nevědomosti bez nebezpečí zničení negativního stavu. Přítomnost Pána Ježíše Krista na vaší planetě, ve všech peklech a po celé zóně vymístění v tom fyzickém těle - mase ujistí znovu každého, že lze zůstat naživu v tom těle či v tom, s čím souvztaží, aniž by v sobě mělo něco z negativního stavu.

Tento příklad nulifikuje moc negativního stavu zničit kohokoliv s otevřenou pamětí, bez nevědomých duševních pochodů a bez neznalosti (jak tomu bylo před tím) a přivede všechny do stavu neutrálnosti. Jedinou výjimkou budou pseudotvůrci a nadlidé jimi geneticky zfabrikovaní. Ti by nemohli přežít tu přítomnost vinou toho, že mají zvláštní sebe - ničivý kód implantovaný pro to, aby v případě té přítomnosti

reagovali explozí. Z toho důvodu - pokud se pamatujete z předešlé kapitoly - budou během cestování přes devátou dimenzi vyvedeni ze všech dimenzí do stavu, jenž se nazývá limbo, kde podle povahy toho stavu všechny kódy a závazky budou zrušeny, či prostě selžou. V té kondici objeví se před nimi Pán Ježíš Kristus (simultánně a synchronicky spolu se všemi jinými místy) a provede nad nimi konečný soud.

(4)

Zatím se v těchto neutrálních podmínkách odstraní z lidské mysli všechny genetické i jiné bloky implantované pseudotvůrci, jak bylo vylíčeno v šesté kapitole této knihy, a rozličné úrovně mysli budou osvobozeny a znovunapojeny, fyzické tělo, sestrojené z elementů negativního stavu, bude zaměněno tělem prozatímním, vytvořeným z prvků stavu neutrálního, i započne proces konečné fáze posledního soudu. Jak víte, tento proces se musí udát v neutrálních podmínkách, aby nedošlo k ovlivňování pomocí nátlaků a návnad jak ze strany negativního, tak i pozitivního stavu. Zde musí být úplná nezaujatost. Jen v neutrálním stavu je možno se setkat s podmínkami nezaujatosti.

Přítomnost těch genetických i všelijakých jiných bloků a typické lidské hmotné tělo činí nemožným, aby lidé vzpomínali jasně, aby něco věděli náležitě a vnímali správně. Princip posledního soudu vyžaduje, aby všechny tyto schopnosti byly plně obnoveny a dány do neutrálních podmínek spolu s poskytnutím všech výběrových možností, aby tak lidští i jiní tvorové negativního stavu mohli volit pouze na základě plné znalosti a jasnosti vnímání a vzpomínek. Zároveň však si musí být plně vědomí všech aspektů negativního stavu a všech aspektů stavu pozitivního, aby mohli poctivě porovnávat. Toto je možné jenom z pozice MIMO oba stavy. Rozhodnutí, učiněné z pozice jednoho či druhého stavu, postrádá objektivnost a platnost. Proto nutnost neutrálního stavu.

(5)

Ve skutečnosti v procesu posledního soudu celý časový cyklus, v němž bylo dovoleno negativnímu stavu vzkvést i dožrát, musí být dán do stavu neutrálnosti. Členové pozitivního stavu budou postaveni před životně důležitou úlohu rozhodnout se ohledně trvalého vyloučení té představy z jejich mysli, kterou denně odmítali a nechali padat do zóny vymístění. Toto důležité rozhodnutí nemožno řádně učinit z jednostranné pozice v rámci pozitivního stavu. Bylo by zaujaté ve prospěch pozitivního stavu, tedy v zájmu jeho trvalého odmítnutí.

Aby takové rozhodnutí mělo navěky trvalou platnost, musí k němu dojít v neutrálních podmínkách, kde lze objektivně srovnat pravou povahu pozitivního stavu s pravou povahou stavu negativního, a tak vyvodit správný závěr. Toto je pravý vnitřní význam posledního soudu. Rozhodnutí o permanentním odhození zmíněné představy ukončí poslední soud a nový časový cyklus může započít. Kdyby se však nerozhodlo zbavit se navždy té představy (vzdálená možnost), pak přítomný časový cyklus by musel pokračovat a negativní stav by pak nemohl být zrušen. To by prostě znamenalo, že nebylo ještě získáno plné vědění o povaze negativního stavu a o tom, co se nemá volit, a že se tedy v učení má pokračovat. Je to spravedlivá a objektivní možnost každé situace.

Zde jde však o pouze to, že Pán Ježíš Kristus by nezahájil proces konečné fáze posledního soudu (pro tento časový cyklus), kdyby neshledal, že všechny lekce byly dány a že negativní stav vyčerpal svou užitečnost. Ale konečné rozhodnutí musí být učiněno v neutrálním stavu všech dotyčných. Pán Ježíš Kristus nemůže nikomu vnutit něco, co by bylo v rozporu s něčí svobodnou volbou, založenou na svobodné vůli. Taková je přirozenost Pána Ježíše Krista. Kvůli této přirozenosti jen Pán Ježíš Kristus může předsedat u konečného posledního soudu jakéhokoli časového cyklu.

(6)

V rámci příprav pro otevření všech pamětí a odstranění nevědomých procesů a ignorance jako podmínky pro zahájení posledního soudu, bylo Pánem Ježíšem Kristem darováno Nové zjevení, a to pro veškeré Stvoření i zónu vymístění. Toto Nové zjevení vysvětluje nejzávažnější duchovní otázky, vztahující se k Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, k situaci v duchovním světě a v zóně vymístění, jakožto i ke všem nevyhnutelným informacím, nutným pro ten účel. Až nastane čas, bude Nové zjevení sloužit jako spouštěč otevření všech pamětí, dá lidem, lidským i jiným tvorům, pocit důvěrné známosti, a tak jim usnadní přijetí toho, co se naučí - až budou otevřeny všechny brány jejich paměti a všechna potlačení do nevědomí a zatlačení do podvědomí vyjdou na povrch vědomého uvědomění po odstranění stavu ignorance ohledně všeho duchovního.

Poskytnutí Nového zjevení je nutným předpokladem posledního soudu a pro otevření pamětí, protože slouží jako zmírňovač účinku šoku, do kterého se dostane každý, kdo pozná pravdu o všech těchto záležitostech.

(7)

V procesu konečné fáze posledního soudu bude uvedeno veškeré Stvoření i s celou zónou vymístění do zvláštního stavu seřazenosti a přístupnosti, aby tak proudila informace ze všech úrovní do všech jiných úrovní k vyzkoušení, prozkoumání a ohodnocení, ale hlavně, což je nejdůležitější, pro oddělení, rozlišení a odhalení loajalit, úmyslů, motivací a pravé tvářnosti identity všech. V průběhu této fáze bude odhalena pravá podstata osobní povahy každého, „já jsem“ se odhalí a přijde na světlo denní, takže déle nebude docházet k zmatku při odpovědi na otázky: „Kdo jsem a proč jsem tam, kde jsem?“ a „co je účelem mého osobního života?“ a na podobné věci.

Poslední soud nemůže nastat, pokud nejdříve nebude učiněn tento krok, protože jenom z pozice poznání a zjištění vlastní pravé totožnosti, jakož i znalosti poslání a účelu vlastního života, může každý být spravedlivě souzen. Z tohoto důvodu musí v procesu této fáze posledního soudu všechny vnucené nánosy negativního stavu, vědeckých i náboženských vyznání či všeho toho, co máte, být separovány od pravého jádra jedinečnosti každé osobnosti a individuality, hluboce pohřbeného pod tíhou těch nánosů a vyjít ven na světlo a do vědomí. Jenom ty věci mohou zůstat a být vzaty v úvahu, s nimiž se jedinec zcela ztotožnil dobrovolně na základě svobodného výběru, a tak je učinil trvalou integrální částí svého výjimečného jsoucna a bytí. Jenom tyto věci mohou být někým přivlastněny jako pravé a takto svobodně přivlastněné mohou být souzeny. Všechno ostatní, co bylo vnuceno - a to bez ohledu na to, jakými prostředky - musí být vyřazeno, odloženo a vůbec nevzato v úvahu. Nepatří to dotyčné osobě. To platí o jakémkoliv přivlastnění - ať pozitivním či negativním. Pokud kdo něco nepřijímá ze svobodné vůle a na základě svobodné volby, nýbrž že to vyžadují jakási očekávání, požadavky, příkazy, zázraky, přesvědčování a mandáty, přicházející z vnějšku - nic z toho se mu nemůže přiznat, ať je to cokoliv.

Proces posledního soudu je schopen vše toto postavit na pravé místo a posuzovat to z náležitého a vhodného hlediska. Nic se nesoudí, co je z vnějšího vnucení, nýbrž jen to, co je z vnitřní identifikace z pozice vlastní svobodné vůle a volby. Takže, stane-li se na příklad někdo věřícím vyznavačem pravých duchovních principů tohoto či jiného Zjevení pod vlivem jakési nemoci nebo zázraků či znamení, neboli jiných zevních událostí, jež jej donutily přijmout zmíněné principy, pak taková víra je jen prázdné ponětí, povrchně přilepené k zevní mysli bez opravdových kořenů, jdoucích do vnitřního stavu či niternosti té které osoby. Aniž je Nové zjevení nebo vlastně cokoliv

přijato na základě zásad svobodné vůle, proto, že je to naprostá pravda, a aniž kdo pozná a přijme tu pravdu kvůli pravdě samé a protože pravdu miluje - nemůže se to stát integrální částí jednotlivcovy života. Proces posledního soudu ve svém konečném rozsudku rozlišuje různost těchto pozic.

(8)

Proces posledního soudu se ubírá na základě duchovních principů Stvoření - směrem zvnitřku navenek. Proto, když se prozkoumává něčí pravá přirozenost, tento proces nejdříve hodnotí stav nejhlubší niternosti; pak je na řadě stav vnitřnosti; a konečně je souzen stav zevnějšností. Při konečném rozhodnutí zjistí se velmi pečlivě, v jakém rozsahu život zevnějšností byl řízen duchovními principy, vycházejícími z jedincovy vlastní niternosti. Jinými slovy, jaký byl stupeň souladu mezi niterným myšlením a jeho vnějším projevem či slovním komunikováním, které se použilo, mezi niternými pocity a jejich zevnějším vyjádřením; mezi niternou vůlí a vnějším chováním; mezi niternými záměry a způsobem jejich vnějšího projevu atd. ? Čím více diskrepancí se najde, tím je zřejmější, že život jedince ovládal negativní stav, a tím více času bude třeba pro konverzi do pozitivního stavu a pro podstoupení procesu duchovní, mentální a fyzické transformace. Toto vše je určeno procesem posledního soudu.

(9)

Nejdůležitějším účelem posledního soudu je spasení všech z negativního stavu Pánem Ježíšem Kristem.

V konečné fázi posledního soudu se vypátrají a určí nejzávažnější duchovní záležitosti života, na nichž závisí sám život i jednotlivcovy postavení. Jak si vzpomínáte, duchovní osud každého je určen podle pojetí, představy, chápání, postoje, přijetí a čeho všeho, co má, vůči pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista. V procesu posledního soudu se tato vztahovost a toto pojmání Přirozenosti Pána Ježíše Krista plně zjeví a odhalí a porovná s pravou skutečností té přirozenosti. Při této příležitosti bude možno opravit všechna nepochopení, všechny zkresleniny a falzifikace týkající se této záležitosti. Pamatujte si, že se to bude dít ve stavu neutrálnosti. Dílo spasení nemůže se konat, nedojde-li k vysvobození od všeho vnuceného, přicházejícího ze všech stran a směrů. V podmínkách té neutrálnosti Pán Ježíš Kristus osobně zjeví každému Svou pravou Přirozenost, jak je popsána na stránkách této knihy, a tím činem umožní všem porovnat systémy své víry a jak ladí s pravou realitou té Přirozenosti.

Toto je nutný krok, vlastně životně nejzávažnější. Poslední soud nemůže být dovršen, ani nemůže vůbec probíhat, není-li každému dána příležitost poznat zkušenostně, kdo Pán Ježíš Kristus doopravdy je. V posledním aktu nemůže se v tomto či jakémkoliv jiném ohledu provést rozumný a platný výběr, aniž jsou k dispozici zkušenostní fakta o této či jakémkoliv jiné záležitosti. Je nemožné vypracovat správný postoj vůči někomu, koho jste nikdy neviděli a osobně nezažili, o kom jste se dozvídali jen z povídaček nebo dohadů jiných, nacházejících se ve stejné situaci jako jste vy. Vztah založený na tom, o čem se jen povídá a o čem jsou pouhé dohady, může, ale také nemusí, být správný. Věří-li někdo v Pána Ježíše Krista z doslechu nebo na základě dohadů, nikoliv na základě osobní zkušenosti, pak může podlehnout zkreslenému pojmání Jeho/Její Přirozenosti. Řídí se podle náboženských dogmat, jež diktují, jak se má pojímat Přirozenost Pána Ježíše Krista a jaký vztah k Němu/Ní se má mít, přitom se prohlašuje, že diktované je jedinečným a správným způsobem vztahovosti.

Za podmínek aktivované a dominantní existence negativního stavu a dokud ten stav trvá, je tato situace tolerována, aby lidé neskončili postojem znesvěcení a rouhačství vůči Pánu Ježíši Kristu. Jelikož nikdo ve skutečnosti neví, kdo Pán Ježíš Kristus je,

nikdo nemůže vpravdě znesvětit Jeho/Její pravou přirozenost. Tato situace je povolena kvůli spasení všech chycených do pasti negativního stavu, nehledě na to, jakými prostředky či náboženskými systémy k tom došlo.

V procesu posledního soudu jedinec je uveden do zvláštních podmínek; zcela zbaven všech nánosů donucenosti a je mu dána možnost osobní, soukromé a intimní zkušenosti toho, kdo Pán Ježíš Kristus skutečně je. Na základě toho zážitku, ve stavu naprosté svobody (pokud někdo je v negativním stavu, nemůže být svoboděn) může učinit konečný, osudově nejzávažnější výběr: Přiznat, či nepřiznat tuto Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Všechny důsledky obou výběrů jsou v okamžení ukázány volícimu. Ví se teď přesně, co se volí a co se má očekávat v důsledku takové volby. Pamatujte si, že v této fázi neexistuje žádné nevědění a že na nikom se nežadá, aby volil slepě. Proto je jasně vidět, co je to, co si kdo zvolí. V této příležitosti spočívá akt věčného spasení nabízeného Pánem Ježíšem Kristem. Toto je vlastně proces posledního soudu. Závažnost přijetí pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, v procesu konečného rozhodování vysvítá - spolu s mnohými jinými věcmi - z obsahu vnitřního smyslu vyprávění o Poslední večeři Pána Ježíše Krista, jež se udala před Jeho zrazením a ukřižováním, které však vyvrcholilo Jeho/Její vítězstvím nad negativním stavem uvnitř pozitivního stavu (viz následující kapitolu).

Jak si vzpomínáte, první vítězství Pána Ježíše Krista nad negativním stavem bylo uvnitř pozitivního stavu - to bylo vyhnání pseudotvůrců z nebes a jejich uvěznění. Druhé vítězství Pána Ježíše Krista nad negativním stavem bylo dokončeno před nedávnem, kdy byla zrušena lidská éra a její negativní stav v mezisvětě. Třetí a konečné vítězství Pána Ježíše Krista se udá uvnitř samotného negativního stavu. Toto vyvrcholí úplnou eliminací a zrušením negativního stavu a konečným aktem posledního soudu nad celým přítomným časovým cyklem. Tímto posledním aktem tedy bude dovršen proces posledního soudu pro tento časový cyklus.

„Ten/ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“